

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/318/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5716214272
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Cabadajová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5716214272.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dagmar Cabadajovej a členov senátu JUDr. Miroslava Jamricha a JUDr. Gabriely Veselovej, v právnej veci žalobkyne: B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. A. XX/XX, M., proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, zastúpený právnym zástupcom JUDr. Katarína Hegedúšová, Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava, IČO: 42 185 190, o určenie neplatnosti právneho úkonu a iné, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 8Csp/90/2016-186 zo dňa 18.07.2018, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu vo výroku I., ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.411,05 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku, p o t v r d z u j e.

Krajský súd rozsudok okresného súdu vo výroku III., ktorým stranám nepriznal nárok na náhradu trov konania, p o t v r d z u j e.

V odvolaní nenažadujej časti ostáva rozsudok n e d o t k n u t ý.

Žalobkyni p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.411,05 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol a stranám nepriznal nárok na náhradu trov konania.

Žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 22.11.2016 sa žalobkyňa domáhala určenia, že spotrebiteľská zmluva č. 608900926 zo dňa 02.02.2012 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je neplatná, že spotrebiteľská zmluva č. 608900926 zo dňa 02.02.2012 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je bezúročná a bez poplatkov, vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 975,05 Eur a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnila tým, že dňa 02.02.2012 uzavrela so žalovaným zmluvu č. 608900926. Žalobkyňa nikdy nemala vôľu uzavrieť takú zmluvu, ktorej dôsledkom malo byť nezákonné postihnutie jej majetku a vlastníctva. Preto sa domáha neplatnosti uvedenej spotrebiteľskej zmluvy. V žalobe poukázala na právne predpisy SR a úijné právo týkajúce sa ochrany spotrebiteľa. Naliehavý právny záujem odôvodnila tým, že ňou podaná žaloba je vhodný, účinný a správne zvolený procesný nástroj ochrany jej práv, ktorou sa má dosiahnuť odstránenie spornosti práva a vytvára pevný právny základ pre právny vzťah účastníkov. Bez takéhoto určenia je jej právo ohrozené a právne postavenie neisté. Bez určenia súdu, či tu právo je alebo nie, a či tu právny vzťah je alebo nie, je jej právo ohrozené.

Zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvorila so žalovaným neobsahuje náležitosti tak, ako to vyžaduje § 9 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z. z.. Medzi neprijateľné zmluvné podmienky patrí aj tzv. rozhodcovská doložka. Žiadala aj o vydanie bezdôvodného obohatenia, o ktoré sa žalovaný obohatil, keďže spotrebiteľská zmluva neobsahovala zákonom požadované náležitosti v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ Zákona č. 129/2010 Z. z.. Pre prípad porušovania jej zákonných práv navrhla do konania pribrať prokurátora na ochranu jej práv. Uznesením zo dňa 28.06.2017, č. k. 8Csp/90/2016-117 súd pripustil zmenu žalobného návrhu tak, že súd určuje, že spotrebiteľská zmluva č. 608900926 zo dňa 02.02.2012 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je neplatná, spotrebiteľská zmluva č. 608900926 zo dňa 02.02.2012 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je bezúročná a bez poplatkov, žalovaný je povinný vydať žalobcovi zo spotrebiteľskej zmluvy č. 608900926 zo dňa 02.02.2012 bezdôvodné obohatenie vo výške 1.411,05 Eur a nahradiť žalovanej trovy konania. Okresný súd zistil nasledovný skutkový stav. Zo zmluvy o úvere zo dňa 02.02.2012, VS: 608900832, číslo žiadosti 608900926, vyplýva, že žalobkyňa a žalovaný uzavreli zmluvu o úvere, na základe ktorej bol žalobkyni poskytnutý úver vo výške 500 Eur. Súčasne sa žalobkyňa zaviazala uhradiť poplatok vo výške 446 Eur. Celková čiastka, ktorú musí žalobkyňa uhradiť predstavuje sumu 946 Eur. Uvedený úver sa zaviazala splácať v 11 mesačných splátkach vo výške 86 Eur, počnúc dňom 13.03.2012. Finančné prostriedky boli poskytnuté na iný účel. V zmluve o úvere absentuje výška RPMN. Súčasťou predmetnej zmluvy o úvere je aj rozhodcovská zmluva uzavretá podľa § 3 a nasl. zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, ktorou si zmluvné strany dohodli, že všetky spory, ktoré vznikli zo zmluvy o úvere budú riešené pred stálym rozhodcovským súdom, zriadeným spoločnosťou Slovenská rozhodcovská a.s., so sídlom Karloveské Rameno 8, Bratislava, IČO: 35 922 761. Dňa 02.02.2012 bola uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným aj dohoda o zrážkach zo mzdy a iných príjmov na zabezpečenie poskytnutého úveru, ktorou žalobkyňa ako dlžníka súhlasila s tým, aby žalovaný zrážal z jej mzdy čiastku 86 Eur. Z oznámenia o splatení úveru zo dňa 21.08.2014 vystavenom žalovaným vyplýva, že žalovaný oznámil žalobkyni, že úver, ktorý čerpala na základe zmluvy o úvere č. 608900832 zo dňa 02.02.2012 bol v plnej výške uhradený dňa 19.08.2014. Z potvrdenia o prevzatí finančných prostriedkov zo dňa 19.08.2014 vyplýva, že žalobkyňa celkovo uhradila žalovanému sumu 1.065,05 Eur. Z oznámenia o aktuálnej výške dlžnej sumy zo dňa 19.08.2014 vyplýva, že žalovaný oznámil žalobkyni, že dňa 14.03.2014 uhradila istinu úveru spolu s poplatkom vo výške 946 Eur. Nakoľko však uvedenú sumu nesplácala podľa dohodnutého splátkového kalendára a neuhradila ju v stanovenom čase, dostala sa do omeškania, s čím vznikli ďalšie náklady vo výške 965,05 Eur. Výška záväzku voči žalovanému sa tak zvýšila na celkovú sumu 1.911,05 Eur, z ktorej ku dňu 19.08.2014 žalobkyňa uhradila celkom 1.878 Eur a aktuálna výška dlhu predstavuje sumu 33,05 Eur. Z oznámenia Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 21.03.2017 adresovanej žalobkyni vyplýva, že Ministerstvo spravodlivosti na základe žiadosti žalobkyne posúdilo predmetnú zmluvu o úvere zo dňa 02.02.2012, pričom uviedlo, že v predloženej zmluve absentujú údaje vyžadované Zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, v dôsledku čoho možno považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. Odplata je podľa názoru MS SR neprimeraná. Podstatne prevyšuje odplatu stanovenú v ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Súd vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 28.06.2017, č. k. 8Csp/90/2016-118, tak, že žalobu zamietol v celom rozsahu a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania. Rozhodnutie odôvodnil tým, že z dôvodu vznesenia námietky premlčania žalovaným nepriznal žalobkyni nárok na bezdôvodné obohatenie aj napriek tomu, že úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Súd vychádzal z objektívnej premlčacej doby 3 roky a subjektívnej premlčacej doby 2 roky. Subjektívna lehota podľa názoru súdu na uplatnenie nároku mohla začať plynúť odo dňa, keď žalobkyňa zaplatila jednotlivé plnenia splátky v súvislosti so splácaním úveru nad rámec toho, na čo bola povinná. Rozhodujúci je moment kedy sa oprávnený subjekt dozvie také okolnosti, ktoré sú relevantné pre uplatnenie jeho práva na súde. Touto vedomosťou sa rozumie znalosť skutkových okolností, z ktorých možno zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodiť, nie znalosť právnej kvalifikácie. Žalobkyňa splatila úver v celkovej výške 1.911,05 Eur dňa 19.08.2014, kedy uhradila poslednú splátku, pričom žaloba bola podaná až dňa 22.11.2016. Vychádzajúc z ust. § 107 Občianskeho zákonníka subjektívna premlčacia doba začala plynúť najneskôr dňa 19.08.2014 a uplynula dňa 19.08.2016, teda viac ako 3 mesiace pred podaním žaloby. Preto súd považoval plnenia, ktoré žalobkyňa poskytla žalovanému nad rámec poskytnutého úveru vo výške 1.411,05 Eur z dôvodu žalovaným vznesenej námietky premlčania za premlčané. Na základe odvolania žalobkyne Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 29.03.2018, č. k. 5Co/347/2017-167, rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vyslovil právny názor, že došlo k porušeniu práv strán sporu na spravodlivý proces a k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci. Súd prvej inštancie síce právny vzťah medzi stranami sporu posúdil správne ako spotrebiteľský. Rozhodnutie okresného súdu však považoval za predčasné, nakoľko sa súd nedostatočným spôsobom zaoberal podanou námietkou premlčania

zo strany žalovanej, a to predovšetkým začatím a plynutím subjektívnej premlčacej lehoty, t.j., kedy sa žalobkyňa dozvedela a preukázateľne nadobudla vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia. Odvolací súd poukázal na existenciu nálezu Ústavného súdu zo dňa 03.10.2012, č.k. ÚS 33/2012, ktorého názormi je v plnom rozsahu viazaný súd prvej inštancie ako aj odvolací súd. V uvedenom náleze ústavný súd konštatoval, že námietka premlčania v zásade dobrým mravom neodporuje, ale môžu nastať situácie, že uplatnenie námietky je výrazom zneužitia práva na úkor účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil, a voči ktorému by za takejto situácie zánik nároku v dôsledku uplynutia premlčacej doby bol neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatňovaného práva a s dôvodmi, pre ktoré svoje právo neuplatnil včas. V duchu tohto právneho názoru sa uplatnenie premlčacej námietky môže priečiť dobrým mravom len vo výnimočných prípadoch, kedy bolo na úkor účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil alebo, keď by sa aprobovalo konanie, ktoré je contra bonos mores. Podľa názoru odvolacieho súdu ide práve v predmetnej veci o takýto výnimočný prípad. Pokiaľ ide o konštatovanie okresného súdu uvedené v bode 18. napadnutého rozsudku (zamietnutie žaloby v časti určenie neplatnosti zmluvy o úvere a bezúročnosti úveru), odvolací súd sa s týmto konštatovaním v plnom rozsahu stotožnil. Na základe vykonaného dokazovania a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu žalobe žalobkyne čiastočne vyhovel, nakoľko v časti uvedenej vo výroku tohto rozsudku mal preukázanú jej dôvodnosť. Súd mal preukázané, že medzi stranami sporu bola dňa 02.02.2012 uzatvorená zmluva o úvere, ktorá bola uzatvorená za účinnosti zákona č. 129/2010 Z. z.. Uvedená zmluva je typickou spotrebiteľskou zmluvou vzhľadom na právnu povahu účastníkov konania. Za spotrebiteľskú zmluvu sa považuje každá zmluva uzavretá podľa občianskeho alebo obchodného zákonníka, ako aj podľa ktoréhokoľvek iného právneho predpisu, ktorej charakteristickým znakom je, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch, a že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Na základe uvedenej zmluvy bol žalobkyňi poskytnutý úver vo výške 500 Eur, ktorý sa zaviazala splatiť v 11 mesačných splátkach vo výške 86 Eur. Po preskúmaní predmetnej úverovej zmluvy súd dospel k záveru, že táto zmluva neobsahuje povinné obsahové náležitosti vyžadované zákonom. V zmluve absentuje údaj o výške RPMN, ktorú absenciu zákon sankcionuje tým, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Už pri uzatvorení zmluvy musí byť dlžníkovi zjavné aká je hodnota RPMN, nakoľko sa jedná o povinnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zákon nepripúšťa, aby bol tento údaj oznámený dlžníkovi až po podpise zmluvy, a to ani vtedy, ak dlžník s uvedeným vyslovene súhlasí. Nie je možné pripustiť, aby sa spotrebiteľ dozvedel podstatnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere až po uzatvorení zmluvy bez možnosti následne prehodnotiť svoje rozhodnutie uzatvoriť alebo neuzatvoriť zmluvu. Zákon vyžaduje uvedenie presnej hodnoty RPMN, čo v danom prípade splnené nebolo. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov a žalovaný mal tak nárok len na zaplatenie tzv. čistej istiny bez akýchkoľvek úrokov, poplatkov a iných plnení spojených s poskytnutým úverom. Vykonaným dokazovaním mal okresný súd preukázané, že žalobkyňa uhradila na úver celkovo sumu 1.911,05 Eur, pričom bola povinná uhradiť len 500 Eur. Na strane žalovaného tak došlo k bezdôvodnému obohateniu. Aj napriek vznesenej námietke premlčania zo strany žalovaného súd priznal žalobkyňi nárok na zaplatenie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.411,05 Eur, o ktorú sumu žalobkyňa preplatila poskytnutý úver. Súd prvej inštancie bol viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, a to, že v danom prípade sa jedná o situáciu, kedy je uplatnenie námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi. Žalobkyňa ako spotrebiteľ nezapričinila márne uplynutie premlčacej doby. Preukázateľne sa dozvedela o tom, že úver je bezúročný a bez poplatkov, a že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu až v Centre právnej pomoci v roku 2016, pričom následne podala túto žalobu. Jej vedomosť o bezdôvodnom obohatení bola následne potvrdená aj stanoviskom Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 21.03.2017. V prejednávanej veci by bola aplikácia námietky premlčania neprimeraným tvrdým postihom. Nad záujmom právnej istoty v konkrétnych podmienkach prevažuje záujem súladnosti občianskoprávných vzťahov s dobrými mravmi. Dodržiavanie pravidiel vyplývajúcich z právnych predpisov a princíp dodržiavania dobrých mravov nesmie byť však na ujmu princípu právnej istoty a nesmie neprimerane zasahovať do subjektívnych práv vyplývajúcich z právnych noriem. Odmietnutie akceptácie premlčania je preto na mieste iba pri výnimočných situáciách, a to vtedy, ak výkon práva by viedol k neprijateľným dôsledkom, možno ho označiť ako zneužitie práva a znamenalo by tvrdý postih v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatňovaného práva s dôvodmi, pre ktoré svoje právo včas neuplatnil. Súd preto odobral ochranu výkonu práva uplatneného žalovaným, námietke premlčania. Súd prihliadal na to, že žalovaný už v tom čase si uvedomujúc absenciu zákonom vyžadovaných náležitostí (v zmysle rozhodovacej praxi súdov), ktoré majú za následok bezúročnosť a bez poplatkovosť úveru, požadoval od žalobkyne splnenie dlhu aj nad rámec celkovej čiastky (946 Eur), ktorú sa žalobkyňa zaviazala uhradiť podľa zmluvy.

V časti určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, resp. určenia, že predmetná zmluva je bezúročná a bez poplatkov súd žalobu zamietol. Súd prvej inštancie zotrval na svojom pôvodnom právnom názore vyslovenom v rozsudku zo dňa 28.06.2017 (bod 18.), ktorého správnosť potvrdil aj odvolací súd. Preto súd nemal dôvod odchyliť sa od svojho názoru. Všeobecným predpokladom určovacej žaloby je naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Žalobca musí naliehavý právny záujem na požadovanom určení práva preukázať. V zásade žalobca nemá naliehavý právny záujem na určení, či tu právo je alebo nie je, ak už k porušeniu práva došlo, keďže ochranu porušeného práva môže dosiahnuť žalobou na plnenie tak, ako sa žalobkyňa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia. Žalobca má naliehavý právny záujem aj vtedy, ak k porušeniu práva síce ešte nedošlo, avšak jeho právo je neisté alebo ohrozené. Stav tejto neistoty alebo ohrozenia možno preventívne odstrániť tým, že bude existovať rozhodnutie súdu o existencii, prípadne neexistencii predmetného práva. Z doktríny preventívneho charakteru určovacej žaloby vyplýva, že žalobný nárok na plnenie konzumuje v sebe aj určovací žalobný návrh. Ak bola podaná určovacia žaloba aj žaloba na plnenie súčasne znamená to, že už došlo k porušeniu práva. Inak by žalobcom tvrdený nárok na plnenie nevznikol. Žalobca tým v zásade stratil naliehavý právny záujem na určení práva. Súd v takomto prípade určovacej žalobe nemôže vyhovieť. V prípade posudzovania žaloby o plnenie, teda vydania bezdôvodného obohatenia, si súd musí predbežne posúdiť platnosť, resp. neplatnosť spotrebiteľskej zmluvy, jej bezúročnosť a bezpoplatkovosť. Žalobkyňou navrhované určovacie výroky nemajú ani preventívny charakter. O trovách konania súd rozhodol tak, že stranám nepriznal nárok na náhradu trov konania. Každá zo strán mala pomerný úspech vo veci. Žalobkyňa v časti vydania bezdôvodného obohatenia a žalovaný v časti určovacích výrokov. Súd prihladol aj na dôvody, pre ktoré súd čiastočne žalobe vyhovel.

2. Proti výrokom I. a III. rozsudku okresného súdu podal žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie, v ktorom uviedol, že V konaní došlo k vade uvedenej v § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP tým, že súd prvého stupňa rozsudok nedostatočne odôvodnil (najmä tým, že sa nevysporiadal s argumentáciou žalovaného a iba nekriticky prevzal argumentáciu žalobcu), čím odňal žalovanému možnosť konať pred súdom prvého stupňa, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napokon rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný má za to, že k bezdôvodnému obohateniu nedošlo a akýkoľvek nárok na jeho vydanie podlieha zákonnej objektívnej a subjektívnej premlčacej lehote. Žalovaný poukazuje na to, že požadovaný nárok žalobcu zo zmluvy o úvere sa stal premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote v celom rozsahu dňa 12.09.2016. Nakoľko posledná splátka premlčaná v subjektívnej premlčacej lehote bola uhradená dňa 12.09.2014. Žalovaný má za to, že žalobcovi zo zmluvy o úvere subjektívna premlčacia lehota začala plynúť odo dňa 25.04.2013, vzhľadom k skutočnosti že od 25.04.2013 (uhradením istiny vo výške 500 Eur) mal žalobca vedomosť bezdôvodnom obohatení, nakoľko žalovanému uhradil sumy nad rámec istiny, ktorým sa hradili úroky a poplatky. Vedomosť o tom že zmluva neobsahuje požadované údaje je potrebné na strane žalobcu viazať k okamihu podpisu zmluvy. Podpis predstavuje prejav súhlasu s písomným právnym úkonom. Ako prejav súhlasu logicky zahŕňa aj prejav znalostí obsahu. Zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, bol vyhlásený v Zbierke zákonov a dňom jeho uverejnenia platí domnienka, že sa stal známym pre každého, koho sa týka. Treba preto vychádzať z toho, že žalobca v čase uzatvorenia zmluvy sa dozvedel, že ak v zmluvách chýbajú obligatórne náležitosti požadované zákonom č. 129/2010 Z. z., úver je bezúročný a bez poplatkov. V prípade tvrdení žalobcu, že o bezdôvodnom obohatení sa dozvedel až po vysvetlení, ktoré mu podal právny zástupca je účelové. Žalobca sa reálne dozvedel, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu dňom, v ktorom zaplatil sumu nad rámec istiny. Rovnaký názor týkajúci sa vedomosti o bezdôvodnom obohatení spotrebiteľa zastáva aj Najvyšší súd SR rozhodnutím sp. zn. 1 Cdo 67/2011 ako aj 5 Cdo 121/2009. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia, t.j. nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. To kedy oprávnený, získal informácie o právnej stránke možnosti domáhať sa vydanie bezdôvodného obohatenia (napr. o tom, ako môže právne kvalifikovať jeho nárok), nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné (záver z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1 Cdo 67/2011). To kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako jeho nárok vyplývajúci z týchto skutkových okolností možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. To znamená, že oprávnený sa dozvie, že došlo k

bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, keď získa znalosť tých skutkových okolností, z ktorých je možné vyvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie. Premlčanie subjektívnej lehoty je možné odôvodniť presne tak ako to vo svojom rozhodnutí vedenom pod sp. zn. 17Co/372/2015 uviedol Krajský súd v Trenčíne, dňa 27.04.2016. Svoje rozhodnutie oprel o vedomosť dlžníka o bezdôvodnom obohatení spočívajúcom v platbách na úroky a poplatky úveru, vzniká v zásade v okamihu prvej platby dlžníka nad rámec poskytnutej istiny. Na základe uvedeného považuje žalovaný rozhodnutie Okresného súdu Martin za nedôvodné a v rozpore s ustálenou judikatúrou, akým je aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 169/2017, Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1 Cdo 67/2011, Krajského súdu Košice, sp. zn. 5Co/433/2017, Krajského súdu Nitra, sp. zn. 6Co/430/2016, Krajského súdu Žilina, sp. zn. 7Co/250/2017. Je nesporné, že sa žalobca dozvedel o bezdôvodnom obohatení dňom uhradenie sumy nad rámec istiny, podľa nevyvrátiteľnej právnej domnienky uvedenej v § 2 zákona č. 1/1993 Z. z. Zbierke zákonov SR, tak ako to konštatoval v predchádzajúcom rozsudku Okresný súd Martin, sp. zn. 8Csp/90/2016-118 zo dňa 28.06.2017, ktorý žalobu zamietol. A teda nárok žalobcu je premlčaný v subjektívnej premlčacej dobe v celom rozsahu. Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhuje, aby odvolací súd podľa ustanovenia § 391 ods. 1 CSP v platnom znení výrok I. a III. rozsudok Okresného súdu Martin, č. k. 8Csp/90/2016 zo dňa 18.07.2018, v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, resp. zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietla. Zároveň žalovaný žiada úhradu trov konania, ktoré mu vznikli, vrátane trov odvolacieho konania.

3. Žalobkyňa podala k odvolaniu vyjadrenie, v ktorom uvádza, že sa o neprijateľných zmluvných podmienkach úveru dozvedela až v priebehu roku 2016 od Ministerstva spravodlivosti, ktoré vydalo Smernicu (november 2016) o neprijateľných zmluvných podmienkach v úveroch nebankových subjektov (ale aj Poštovej banky). Následne si žalobkyňa dala posúdiť predmetnú zmluvu Ministerstvom spravodlivosti, ktoré skonštatovalo, že zmluva obsahuje neprijateľné podmienky a odporučilo podať na súd návrh na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa konštatuje, že dvojročná premlčacia doba bola dodržaná. Žalobkyňa v súvislosti s úrokmi podotýka, že to neboli len také obyčajné úroky (poplatky) ale vysoko úžernícke. Žalovaný pristúpil k zrážkam zo mzdy prostredníctvom zamestnávateľa spotrebiteľa na základe Dohody o zrážkach zo mzdy, čo je neprijateľná podmienka. Žalobkyňa bola podpisom donútená podrobiť sa zrážkam zo mzdy na úhradu pohľadávky, ktorá je vyčíslená veriteľom výlučne na základe jeho subjektívnej predstavy. Dohoda o zrážkach zo mzdy sa považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa generálnej klauzuly § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože zakladá hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Žalovaný v predmetnom úvere použil ďalšiu nekalú obchodnú praktiku a neprijateľnú podmienku a nevyčísliť RPMN, čím žalovaný neobhájiteľne skryl už spomínanú vysokú až úžernícku cenu úveru, do poplatku za poskytnutie úveru, pri ktorom dohoda o výške úrokov presahovala mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia úverovej zmluvy. Žalobkyňa ďalej uvádza, že nie je podstatná a rozhodujúca okolnosť, kedy sa oprávnený subjekt pri náležitej starostlivosti musel alebo mohol dozvedieť, že na jeho úkor došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia. Rozhodujúce je vždy to, kedy sa o tejto okolnosti skutočne dozvedel. Na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je rozhodujúci subjektívny moment, kedy sa oprávnený dozvie o okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie tohto práva. Žalobkyňa má ďalej za to, že zmluva neobsahuje obligatórne náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z. z.. V súvislosti s neprijateľnými podmienkami a nekalými praktikami patrí nepochybne aj dohoda o plnomocnení, ktorá je absolútne neplatným právnym úkonom. Na základe uvedeného žalobkyňa považuje rozhodnutie okresného súdu za správne a navrhuje, aby bol žalovaný povinný žalobkyňu vydať zo spotrebiteľskej zmluvy bezdôvodné obohatenie vo výške 1.411,05 Eur a aby žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania.

4. Žalovaný sa k podaniu žalobkyne vyjadril nasledovne. Žalovaný je i naďalej toho názoru, že zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon. Žalobca plnil na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, ktorá nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako tak právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy o úvere nikdy neodpadol (nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, zrušeniu zmluvy a pod.) a majetkový prospech získal žalovaný z poctivých zdrojov. Pre premlčanie nároku v subjektívnej premlčacej lehote mal Krajský súd v Trenčíne za to, že pre uplatnený nárok z titulu bezdôvodného obohatenia sú podstatné tri zložky, o ktorých musel žalobca vedieť, aby bolo možné hovoriť o jeho vedomosti o vzniku bezdôvodného obohatenia.: 1. Vedomosť o tom, že v dôsledku neuvedenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej

radu č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (neskôr zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov) (spolu ďalej len ako „Zákon o spotrebiteľských úveroch“) je poskytnutý úver bezúročný a bez poplatkov, teda vedomosť o obsahu práva. 2. Vedomosť o obsahu zmluvy, teda, že zmluva niektoré údaje podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahuje. 3. Vedomosť o tom, že zo strany žalobcu došlo pri plnení záväzku k plneniu nad rámec poskytnutej istiny. Pokiaľ sa s uvedeným princípom spojí i vyššie uvedená jednoznačnosť znalosti o obsahu zmluvy o úvere preukázaná jej podpisom a jednoznačnosť znalosti o vlastnom konaní, v tomto prípade o úhrade platby, nemožno prijať iný záver, ako ten, že vedomosť dlžníka o bezdôvodnom obohatení spočívajúcom v platbách na úroky a poplatky úveru, ktorý bol bezúročný a bez poplatkov v dôsledku sankcie zakotvenej v právnej úprave spotrebiteľských úverov, vzniká v zásade v okamihu platby dlžníka nad rámec poskytnutej istiny. V tejto súvislosti žalovaný poukazuje na rozhodnutia krajských súdov, ktoré sa stotožnili s uvedenou argumentáciou a uplatnený nárok považovali za premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote v nadväznosti na poslednú úhradu dlžníka nad rámec poskytnutej istiny úveru, t.j. Rozsudok Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 6Co/430/2016 zo dňa 29.11.2017, Rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 7Co/250/2017 zo dňa 27.09.2017, Rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 5Co/433/2017 zo dňa 24.04.2018. Neexistuje ani vecne odôvodniteľný dôvod oslobodiť spotrebiteľa od povinností, ktoré mu ukladá zmluva s rovnocenným partnerom, ak sa k splneniu tejto povinnosti zaviazal dobrovoľne a s vedomím ich rozsahu. Súdny sú povinné skúmať konkrétne okolnosti uzatvorenia zmluvy aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nie je možné chápať ako obranu jeho ľahkomyselnosti a nezodpovednosti. Je potrebné klásť dôraz na skutočnosť, že žalobca uzavrel zmluvu o úvere dobrovoľne, bez pripomienok a nátlaku. Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhuje, aby odvolací súd podľa ustanovenia § 391 ods. 1 CSP v platnom znení výrok I. a III. rozsudku Okresného súdu Martin, č. k. 8Csp/90/2016 zo dňa 18.07.2018, v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, resp. zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietá. Zároveň žalovaný žiada úhradu trov konania, ktorý mu vznikli, vrátane trov odvolacieho konania.

5. Žalobkyňa k vyjadreniu žalovaného uviedla, že vyjadrenie žalovaného popiera v celom rozsahu, je klamlivé, zavádzajúce. Dvojiročná subjektívna premlčacia doba je v danom prípade dodržaná. Hneď ako sa žalobkyňa dozvedela od M. C. v jeseni v roku 2016, že predmetný úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov a že sa žalobkyňa môže domáhať bezdôvodného obohatenia od žalovaného, tak do dvoch rokov podala žalobu na súd. Pred podpisom zmluvy a počas splácania úveru, žalobkyňa nevedela, že úver je bezúročný a bez poplatkov, pretože zmluva neobsahuje zákonom vyžadované náležitosti podľa zákona o úveroch, žalobkyňa nevedela aké náležitosti musí zmluva obsahovať. Neznalosť zákona neospravedľuje a v prvom rade to platí pre žalovaného, pretože dal podpísať zmluvu žalobkyňi, ktorá je v rozpore so zákonmi a preto platí pre žalovaného - neznalosť zákona neospravedľuje. Ako poskytovateľ úverov - profesionál musí poznať právne predpisy, čo sa týka uzatvárania zmluvných vzťahov. Zmluva pred jej podpisom musí byť v súlade so zákonmi, v súlade s právnou legislatívou v čase podpisu zmluvy, či už sa zmluvným podmienkam spotrebiteľ vyzná alebo nie. Keby aj žalobkyňa nečítala zmluvu pred jej podpisom, to nemá vplyv na to, že zmluva pred jej podpisom musí byť v súlade so zákonmi. (Zákon 129/2010 Z. z. o úveroch, zákon 250/2007 O Ochrane spotrebiteľa, Občiansky zákonník, smernica Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v zmluvách). Žalobkyňa zmluvu podpísala v dobrej viere. Žalobkyňa spíňa aj trojiročnú premlčaciu dobu objektívnu a dokonca aj desaťročnú premlčaciu dobu. K desaťročnej premlčacej dobe žalobkyňa poukazuje na rozsudok Krajského súdu Prešov číslo konania 12Co/116/2015 zo dňa 30.03.2016 (žalovaná POHOTOVOSTĚ, a.s.), členovia senátu potvrdili žalobcovi desaťročnú premlčaciu dobu. Žalobkyňa poukazuje na rozsudky krajských súdov na podporu svojich tvrdení v tomto vyjadrení. V prípade subjektívnej premlčacej doby je jej začiatok viazaný na skutočnú vedomosť oprávneného (spotrebiteľa) o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o osobe, ktorá sa na jeho úkor obohatila. Slová „keď sa oprávnený dozvie“ je potrebné vykladať v tom zmysle, že oprávnená osoba musí nadobudnúť vedomosť o skutočnostiach uvedených v ustanovení § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Nie je možné len predpokladať, že by oprávnená osoba mohla skutkové okolnosti vedieť alebo že by sa to mohla dozvedieť alebo mala dozvedieť ak by vynaložila potrebnú starostlivosť. Uvedený základný predpoklad je potvrdený v desiatkach rozhodnutí súdov, vrátane rozhodnutí Najvyššieho súdu SR a Najvyššieho súdu ČR (napríklad NS SR pod sp. zn. 2 Cz 35/77 v spojení s uznesením ÚS SR pod sp. zn. 111. ÚS 413/2013, NS ČR pod sp. zn. 30 Cdo 4366/2007, NS SR pod sp. zn. 5 Cdo 121/2009, NS ČR pod sp. zn. 33 Odo 477/ 2001). Žalobkyňa

žiada odvolací súd, aby rozsudok Okresného súdu Martin číslo konania 8Csp/90/2016 potvrdil ako vecne správny.

6. V ďalšom písomnom vyjadrení žalovaný uviedol, že je i naďalej toho názoru, že zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon. Žalobca plnil na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, ktorá nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako tak právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy o úvere nikdy neodpadol (nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, zrušeniu zmluvy a pod.) a majetkový prospech získal žalovaný z poctivých zdrojov. Žalovaný má v nadväznosti na vyššie uvedené za to, že nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je premlčaný tak, ako to žalovaný uvádza prostredníctvom svojich doterajších písomných podaní, predložených tunajšiemu súdu v tomto sporovom konaní. Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného pri uzatváraní zmlúv o úvere, ale bolo by nutné, v každom jednotlivom prípade s poukazom na okolnosti uzatvorenia úverovej zmluvy preukázať, že žalovaný v čase uzatvorenia zmluvy a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy skutočne vedel alebo aspoň bol uzrozumený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje. Je potrebné zároveň poukázať na skutočnosť, že nároky titulu z bezdôvodného obohatenia nie sú spotrebiteľským vzťahom a z toho dôvodu je prístup zohľadňujúci záujem slabšej strany nežiaduci, ale potrebné je zachovávať rovnosť strán. Žalovaný so žalobcom uzatvoril zmluvu o úvere v zmysle zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, pričom veriteľ sa zaviazal, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky a dlžník sa zaviazal, že poskytnuté peňažné prostriedky veriteľovi vráti a zaplatí dohodnuté úroky. Žalovaný skutočne požadoval za poskytnutie peňažných prostriedkov odplatu vo forme úrokov za poskytnutý úver, keďže je to činnosť, ktorou sa žalovaný v čase uzatvorenia zmlúv o úvere zaoberal a na ktorú mal oprávnenie, nakoľko žalovaný mal v predmete podnikania aj poskytovanie úverov z vlastných zdrojov, čo medzi stranami sporu sporné nebolo. Táto skutočnosť nedokazuje úmysel žalovaného získať bezdôvodné obohatenie. Žalovaný v čase uzatvorenia zmluvy o úvere nemohol mať vedomosť, ani predpokladať to, že o niekoľko rokov neskôr môže byť predmetná zmluva o úvere posúdená ako zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorá neobsahuje podstatné náležitosti podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhuje, aby odvolací súd podľa ustanovenia § 391 ods. 1 CSP v platnom znení výrok I. a III. rozsudku Okresného súdu Martin, č. k. 8Csp/90/2016 zo dňa 18.07.2018, v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, resp. zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietla. Zároveň žalovaný žiada úhradu trov konania, ktorý mu vznikli, vrátane trov odvolacieho konania.

7. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 ods. 3 CSP) napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil z dôvodu jeho vecnej správnosti.

8. V zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. V zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. V zmysle ust. § 387 ods. 3 CSP, odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

11. Odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 234 ods. 2 CSP, pričom výstižne a dostatočne odôvodnil, čo ho viedlo k vydaniu rozhodnutia a vyporiadal sa s rozhodujúcimi skutočnosťami. Rozhodnutie prvostupňového súdu zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Okresný súd v odôvodnení

svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Odvolateľ v podanom odvolaní neuviedol skutočnosti, s ktorým by sa okresný súd nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav a následne prijaté právne závery. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd.

12. Pre zdôraznenie správnosti rozhodnutia odvolací súd ďalej uvádza nasledovné:

13. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia zo strany prvoinštančného súdu, nakoľko toto považoval za dostatočné z hľadiska ustálenia skutkových zistení, ako i právneho posúdenia veci. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia prvoinštančného súdu považoval za potrebné dodať, že i vzhľadom na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR absencia náležitosti vymedzenej v ustanovení § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. v platnom znení ku dňu uzatvorenia zmluvy zakladala bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru.

14. Odvolací súd zdôrazňuje, že výklad zákona č. 129/2010 Z. z. nemôže narúšať všeobecné právne zásady najmä zásadu právnej istoty. Pojem právnej istoty je v slovenskom Civilnom sporovom poriadku vyjadrený v čl. 2 ods. 2 ako „stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo“. Ustálená judikatúra slovenských súdov podala aj podáva stabilný výklad ustanovenia zákona ohľadom potreby štruktúrovania splátok spotrebiteľského úveru a na jej prelomenie niet žiadneho dôvodu.

15. Z oznámenia Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 21.03.2017 adresovanej žalobkyni vyplýva, že Ministerstvo spravodlivosti na základe žiadosti žalobkyne posúdilo predmetnú zmluvu o úvere zo dňa 02.02.2012, pričom uviedlo, že v predloženej zmluve absentujú údaje vyžadované zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, v dôsledku čoho možno považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. Okresný a odvolací súd sa v planom rozsahu stotožňujú s názorom Ministerstva spravodlivosti SR.

16. Žalobkyňa namietala v podanom odvolaní najmä absenciu RPMN. Ročná percentuálna miera nákladov (RPMN), ktorá má byť obligatórnou náležitosťou spotrebiteľskej úverovej zmluvy, predstavuje celkové náklady spotrebiteľa na úver (t.j. všetky náklady vrátane úroku a poplatkov, ktoré sú spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru) vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru. Údaj o RPMN má slúžiť spotrebiteľovi na porovnanie úverov alebo pôžičiek s rovnakou dobou splatnosti a s rovnakou výškou spotrebiteľského úveru a vybrať si cenovo najvýhodnejší úver s čo najnižšou RPMN. Ročná percentuálna miera nákladov sa dá určiť na začiatku revolvingového vzťahu, pretože v tomto období výška úveru, úroky, poplatky a obdobie úverového vzťahu vychádza z počtu splátok, ktoré sú vlastne v tomto čase zistiteľné.

17. Ako vyplýva z rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co 215/2012 zo dňa 10.10.2012, cit: „Uvedený zákon (§ 4 ods. 2 písm. g) Zákona o spotrebiteľských úveroch) v rámci prístupového procesu do Európskej Únie zaviedol tzv. spotrebiteľský úver v súlade so smernicou Európskej rady č. 87/102/EHS za účelom prehlbenia slobody služieb a sprehľadnenia finančných služieb - k čomu slúži aj informačná povinnosť vo vzťahu k spotrebiteľovi ohľadom ročnej percentuálnej miery nákladov, úrokov či iných poplatkov. Tento zákon (v súčasnosti zrušený neskorším zákonom č.129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov) upravoval podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa, pričom pokiaľ v § 4 ods. 2 písm. g) určil ako zákonnú náležitosť stanovenie RPMN (bez rozlíšenia, či ide o revolving, resp. iný druh úveru) akcentujúc jej dôležitosť zákonným znením, že ak nie je RPMN uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, navrhovateľ ako dodávateľ finančnej služby a profesionál na finančnom trhu nemôže túto skutočnosť opomínať, resp. zanedbávať“.

18. Funkcia obchodných podmienok v spotrebiteľských zmluvách je predovšetkým tá, aby nebolo potrebné do každej zmluvy prepisovať dojednania, ktoré majú technický a vysvetľujúci charakter. Nesmú však slúžiť k tomu, aby do nich v často neprehľadnej, zložito formulovanej a malým písmom písanej forme skryl dodávateľ dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné, a o ktorých predpokladá, že zrejme uniknú pozornosti spotrebiteľa (napr. úroková sadzba, rozhodcovská doložka, dojednanie o zmluvnej pokute). Pokiaľ tak aj napriek tomu dodávateľ urobí, nespráva sa poctivo a takémuto dojednaniu nemožno priznať právnu ochranu. K uvedenému záveru dospel aj Ústavný súd ČR v náleze sp. zn. I. ÚS 3512/11 zo dňa 11.11.2013, podľa ktorého náležitosti so závažnými dôsledkami pre spotrebiteľa nemôžu byť súčasťou všeobecných obchodných podmienok, ale musia byť priamo súčasťou spotrebiteľskej zmluvy (listiny, na ktorej spotrebiteľ pripája teda svoj podpis).

19. Z oznámenia o splatení úveru zo dňa 21.08.2014 vystavenom žalovaným vyplýva, že žalovaný oznámil žalobkyni, že úver, ktorý čerpala na základe zmluvy o úvere č. 608900832 zo dňa 02.02.2012 bol v plnej výške uhradený dňa 19.08.2014. Z potvrdenia o prevzatí finančných prostriedkov zo dňa 19.08.2014 vyplýva, že žalobkyňa celkovo uhradila žalovanému sumu 1.065,05 Eur. Z oznámenia o aktuálnej výške dlžnej sumy zo dňa 19.08.2014 vyplýva, že žalovaný oznámil žalobkyni, že dňa 14.03.2014 uhradila istinu úveru spolu s poplatkom vo výške 946 Eur. Nakoľko však uvedenú sumu nesplácala podľa dohodnutého splátkového kalendára a neuhradila ju v stanovenom čase, dostala sa do omeškania, s čím vznikli ďalšie náklady vo výške 965,05 Eur. Výška záväzku voči žalovanému sa tak zvýšila na celkovú sumu 1.911,05 Eur, z ktorej ku dňu 19.08.2014 žalobkyňa uhradila celkom 1.878 Eur a aktuálna výška dlhu predstavuje sumu 33,05 Eur. Nakoľko bola predmetná spotrebiteľská zmluva vyhlásená za bezúročnú a bez poplatkov, žalobkyňa preplatila poskytnutý úver o sumu 1.411,05 Eur, čo predstavuje jej nárok, ktorý má voči žalovanému (bezdôvodné obohatenie).

20. Odvolací súd dáva do pozornosti nález Ústavného súdu SR zo dňa 3.10.2012 č. k. 1ÚS I. ÚS 33/2012-25, v ktorom Ústavný súd SR okrem iného konštatoval, že námietka premlčania v zásade dobrými mravom neodporuje, ale môžu nastať situácie, že uplatnenie tejto námietky je výrazom zneužitia práva na úkor účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči nemu by za takejto situácie bol zánik nároku v dôsledku uplynutia premlčacej doby neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatňovaného práva a s dôvodmi, pre ktoré svoje právo neuplatnil včas. Odvolací súd konštatuje, že daný nález Ústavného súdu SR sa vzťahuje aj na prejednávany prípad, nakoľko žalobkyňa sama nezavinila márne uplynutie premlčacej doby. Vo výnimočných prípadoch sa uplatnenie premlčacej námietky môže priečiť dobrým mravom, keď by bolo na úkor účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil, alebo keď by sa aprobovalo konanie, ktoré je „contra bonos mores“ (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Žalobkyňa sa preukázateľne dozvedela o tom, že úver je bezúročný a bez poplatkov až v Centre právnej pomoci v roku 2016, pričom následne podala žalobu na súd.

21. Vzhľadom na to, že spotrebiteľský úver bol vyhlásený za bezúročný a bez poplatkov, žalovanej vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1.411,05 Eur, o ktorú preplatila poskytnutý úver. Súd neprihliadol na plynutie premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia na súde, nakoľko sa riadil nálezom Ústavného súdu SR, pričom prihliadnutie na premlčanie v danom prípade by znamenalo rozpor s dobrými mravmi a tvrdý postih vzhľadom k tomu, že žalobkyňa nezavinila uplynutie premlčacej doby.

22. O trovách prvoinštančného konania okresný súd rozhodol tak, že stranám nepriznal nárok na náhradu trov konania. Každá zo strán mala pomerný úspech vo veci. Žalobkyňa v časti vydania bezdôvodného obohatenia a žalovaný v časti určovacích výrokov. Okresný súd pri trovách prihliadol aj na dôvody, pre ktoré súd čiastočne žalobe vyhovel. Odvolací súd konštatuje, že okresný súd rozhodol správne, keď žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania vzhľadom na ich úspešnosť.

23. Na základe vykonaného dokazovania musel odvolací súd ustáliť, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno a preto s poukazom na skutkové okolnosti prejednávanej veci a vykonané dokazovanie odvolací súd sa stotožnil so súdom prvej inštancie a jeho postup považoval za plne v súlade so zákonom. Odvolací súd neuznal opodstatnenosť argumentácie odvolateľa, na ktorých založil svoje odvolacie dôvody, a preto napadnutý rozsudok okresného súdu v napadnutých častiach potvrdil ako vecne správny.

24. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd aplikoval ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. V predmetnom odvolacom konaní mala plný úspech žalobkyňa, a preto odvolací súd priznal žalobkyni proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Ďalej o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

25. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 Civilného mimosporového poriadku, v ďalšom texte už len „CMP“).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)